

[Elmqvist.]

har erklæret mig villig til at gå med til lovforslaget, men jeg kan ikke gå ind på denne betragtning. De, der har sagt det, kan i hvert fald kun udtale sig på egne vegne. Jeg har dog en ret lang praksis bag mig og følger ligesom mine kolleger den fremgangsmåde i alle de mange mindre sager, at jeg først ser, om mæglingen fører til noget positivt resultat, før jeg lader udtage stævning. Det, jeg her siger, er ikke så meget vendt mod ministeren som mod dem, der har ønsket at slå fast, at sådan er det. Det mener jeg altså ikke kan siges i almindelighed at være tilfældet.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Det skyldes muligvis, at der følges en forskellig praksis i de forskellige retskredse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den følgende sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om retsafgifter i domssager m. m.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 2283).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den følgende sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om retsforholdet mellem husbond og medhjælpere.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 2285).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om Det nordiske Råd.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 1627).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft): Jeg har den ære for det høje ting at anbefale forslag til lov om oprettelse af Det nordiske Råd.

Lovforslaget har været behandlet i folkettinget, hvor det er blevet vedtaget i den skikkelse, hvori det nu foreligger, og som er den samme, som det havde, da det blev fremsat. Jeg betragter dette lovforslag om Det nordiske Råd på en gang som slutstenen på et arbejde, der tog sin begyndelse allerede før den anden verdenskrig, da daværende udenrigsminister dr. Munch overfor sine nordiske kolleger udkastede tanken om oprettelsen af et fællesnordisk organ for det nordiske samarbejde, og som indledningen til en ny udvikling i det samarbejde, der på så mange felter består mellem vore nordiske folk.

Jeg nærer ikke tvivl om, at dette lovforslag udfylder et savn i det internordiske samvirke. Medens samarbejdet mellem de nordiske landes regeringer og myndigheder har været i stadig udvikling og de folkelige forbindelser landene imellem år for år glædeligvis er blevet uddybet og styrket, har der hidtil manglet et fast organ for samvirket mellem de nordiske landes nationalforsamlinger. Ganske vist har vi i det nordiske interparlamentariske forbund snart gennem et halvt århundrede haft et organ, som på ingen måde må undervurderes i denne forbindelse; men forbundets betydning har i alt væsentlig bestået deri, at det skabte gode muligheder for personlige kontakter mellem nationalforsamlingernes medlemmer, medens det ikke har ligget indenfor rammerne af forbundets virksomhed at deltage i arbejdet for løsningen af fælles opgaver.

Fra dansk side har der ved forskellige lejligheder efter krigen været fremsat forslag om at skabe en fast ramme for samarbejdet mellem parlamenterne. Det har således gentagne gange været rejst fra forskellig side i det danske folketing og i offentlige udtalelser, men først da det i en række konkrete spørgsmål havde vist sig, hvilken værdi et sådant samarbejde mellem politikerne indebar, lykkedes det at nå frem til den enighed, som dette lovforslag er et vidnesbyrd om.